

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 640/22
15.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милун Драгутиновић, адвокат из Београда, ул. Рисанска бр.10а, против туженог АД “Имлек”, са седиштем у Београду, ул. Индустријско насеље бб, чији је пуномоћник Владимир Перић, адвокат из Београда, ул. Ресавска бр.31, ради поништаја и враћања на рад, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2537/17 од 21.9.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2537/17 од 21.9.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2537/17 од 21.9.2021. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду бр.620/К од 30.6.2017. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 257.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности, до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући

пресуду у целости, из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је засновао радни однос код туженог 1.12.2006. године, а Анексом 1 уговора о раду бр.542/К од 27.5.2015. године у целости је замењен уговор о раду и сви анекси уговора осим у делу који се односи на заснивање радног односа и дан почетка рада. Уговорено је да тужилац обавља послове комерцијалисте у Сектору продаје, уз навођење да је опис послова предвиђен Правилником о организацији и систематизацији послова који је саставни део овог анекса и доставља се запосленом тужиоцу уз анекс. Запослени је дужан да по налогу послодавца обавља и друге радне обавезе и задатке који нису таксативно набројани, а које захтева природа посла из одредбе 2.4 овог анекса (послови комерцијалисте из описа по систематизацији). Из описа радног места комерцијалисте, утврђено је да је исти директно подређен супервизору теренске продаје, те да су основни радни задаци и радне активности, између осталог и да израђује и поштује недељни план обилазака продајних места, извештава супервизора о плановима и реализацији истих, обавља и друге активности у домену своје стручности на захтев директора и / или топ менаџера. Такође, одговоран је за спровођење редовних обилазака купаца у складу са предвиђеним планом обилазака купаца, одговоран је за реализацију плана продаје и остваривања планираних резултата, вођења уредне пословне документације (разне врсте уговора, извештаја, менице) и ажурно предавање документације администратору продаје. Национални менаџер теренске продаје ББ је дана 13.4.2017. године поднео захтев за покретање поступка о отказу уговора о раду тужиоца, ВВ, ..., јер су уочени бројни недостаци у његовом раду, крајње несавестан и немаран однос према радним обавезама које запослени није исправио упркос бројним разговорима, смерницама и интервенцијама његовог непосредног руководиоца, те да је подносилац захтева то учинио да би биле предузете све потребне мере и запосленог уклонили из продаје јер у великој мери омета процеса рада. Тужени је тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду упозорењем од 24.4.2017. године и допуном упозорења од 7.6.2017. године и упозорењем бр.479/К од 7.6.2017. године. Тужилац се изјаснио на упозорење од 24.4.2017. године, док се на упозорења од 7.6.2017. године није изјашњавао. Тужени је дана 30.6.2017. године донео решење о отказу уговора о раду бр.620/К, на основу чега је тужилац престао радни однос 5.7.2017. године, јер је утврдио да је тужилац учинио већи број повреда радне обавезе и радне дисциплине. Тужиоцу се ставља на терет да 29.12.2016. године није обишао објекте МД Продукт 3, Top Speed, Maxi 471, који су били планирани на његовој рути за тај дан, о чему није обавестио непосредног руководиоца. Непосредни руководиоца је тражио објашњење због чега тужилац није наведеног дана успео да обиђе све објекте, али тужилац је без појашњења навео да није стигао. Описаним понашањем тужени је

тужиоцу ставио на терет да је учинио повреду радне обавезе из члана 179 став 2 тачка 1 Закона о раду, односно одредбе 71.2.1 Колективног уговора, јер је несавесно и немарно извршавао своје радне обавезе, те повреду радне обавезе из члана 179 став 2 тачка 5 Закона о раду, односно одредбе 71.2.5 Колективног уговора, јер је учинио повреду радне обавезе из тачке 1. одредбе 73.1.1 Колективног уговора, будући да није поступио по упутству непосредног руководиоца, као и о разлозима који су до тога довели из одредбе 73.1.11 Колективног уговора, будући да није извршио све своје радне обавезе које се тичу обиласка задате руте на дан 29.12.2016. године, те одредбе 73.1.33 Колективног уговора, будући да је пропустио да обиђе све клијенте на задатој рути, односно да о томе обавести непосредног руководиоца, што је довело до ометања процеса рада у погледу организације руте и даљег распореда задужења. Такође, запослени је исказао непоштовање радне дисциплине регулисане одредбом члана 179 став 2 тачка 1 Закона о раду, односно одредбе 71.3.1 Колективног уговора, јер је неоправдано одбио да обиђе све клијенте на задатој рути, односно обавести непосредног руководиоца о разлозима због којих то није учинио на дан 29.12.2016. године. Запослени је повредио и радну дисциплину из члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду, односно одредбе 71.3.8 Колективног уговора, јер није поштовао радну дисциплину прописану одредбом члана 74.1.9 Колективног уговора, будући да је наведеним понашањем исказао лоше и безобзирно понашање према свом непосредном руководиоцу ширећи уједно негативан утицај на запослене код послодавца, с обзиром на то да једини не поштује правила организације и продаје. Такође, тужени је у наведеном решењу о отказу утврдио да је тужилац одбио да 25.4.2017. године преда службени аутомобил, телефон и таблет овлашћеним лицима туженог и то тако што им се обратио повишеним тоном, дрско и безобразно, са речима да му не пада на памет да враћа Послодавцу било шта, као и да није дужан да врати Послодавцу службени аутомобил, телефон и таблет. Тужилац је пристао да врати службени аутомобил, телефон и таблет, тек након доласка полиције. На наведени начин тужилац је учинио повреду радне обавезе дефинисане одредбом члана 179 став 2 тачка 2 Закона о раду, односно, одредбе 71.2.2 Колективног уговора, будући да је прекорачно овлашћења дата му од стране Послодавца у вези са средствима рада службеним аутомобилом, телефоном и таблетом. Наиме, наведена средства рада Запосленом су поверена на коришћење искључиво ради обављања његових радних задужења и Запослени није имао овлашћење истима да располаже по сопственом нахођењу (неовлашћено задржавање), већ је био дужан да одмах и без противљења поступи по сваком налогу Послодавца, који је био у вези са повереним средствима рада, будући да су иста својина Послодавца, а не Запосленог. Такође, тужилац је учинио повреду радне обавезе из члана 179 став 2 тачка 5 Закона о раду, односно, одредбе 71.2.5. Колективног уговора, јер је учинио и другу повреду радне обавезе утврђену Колективним уговором и то: одредбом 73.1.1 Колективног уговора, будући да је одбијањем да врати средства рада (службени аутомобил, телефон и таблет) овлашћеним лицима Послодавца, поступио супротно упутствима Послодавца исказаним у 1) Решењу о удаљењу 2) усменом упутству овлашћених лица Послодавца који су на састанку од 25.4.2017. године захтевали примопредају службеног аутомобила, телефона и таблета 3) одредби 5.6 став 1 Процедуре, којом је прописано да менаџер или Директор Сектора Supply chain или друго овлашћено лице може, у свако доба и без посебног образложења, наложити сваком запосленом коме је додељено службено возило категорије Р, В, С да му преда ово службено возило са свом пратећом опремом, документацијом и кључевима, што је овај запослени дужан да учини одмах, без одлагања 4) одредби 5.6.3 Процедуре, којом

је прописано да у случају привременог удаљења запосленог са рада по било ком од законом предвиђених основа, запослени који је уједно и корисник службеног возила треба да врати службено возило, са свом пратећом опремом, документацијом и кључевима, овлашћеном лицу компаније, одмах по његовом захтеву, без одлагања, а најкасније на дан уручења решена о привременом удаљењу са рада, одредбом 73.1.4 Колективног уговора, будући да је, одбијањем да врати службени аутомобил овлашћеним лицима Послодавца, Запослени поступио супротно правилнику Послодавца и то супротно 1) одредби 5.6 став 1. Процедуре, којом је прописано да менаџер или Директор Сектора Supply chain или друго овлашћено лице може, у свако доба и без посебног образложења, наложити сваком запосленом коме је додељено службено возило категорије Р, В, Ц да му преда ово службено возило са свом пратећом опремом, документацијом и кључевима, што је овај запослени дужан да учини одмах, без одлагања 2) одредби 5.6.3 Процедуре којом је прописано да у случају привременог удаљења запосленог са рада по било ком од законом предвиђених основа, запослени који је уједно и корисник службеног возила треба да врати службено возило, са свом пратећом опремом, документацијом и кључевима, овлашћеном лицу компаније, одмах по његовим захтеву, без одлагања, а најкасније на дан уручења решења о привременом удаљењу са рада, одредбом 73.1.19 Колективног уговора, јер је неовлашћеним задржавањем поверених му средстава рада службеног аутомобила, телефона и таблета, незаконито располагају средствима Послодавца, одредбом 73.1.20 Колективног уговора, јер је одбијањем да врати средства рада (службени аутомобил, телефон и таблет), те инцидентним понашањем у виду повишеног тона, непримерених изјава, упућивања на непримерени телефонски разговор са адвокатом, као и позивањем полицијске патроле, ометао, отежавао и онемогућавао запосленом ГГ и ДД извршење њиховог радног задужења које се огледало у примопредаји средстава рада, те је примопредаја службеног аутомобила, телефона и таблета од уобичајених неколико минута прерасла у изузетно стресан догађај, који је трајао више од 3 сата, одредбом 73.1.31 Колективног уговора, јер је из неоправданих разлога одбијао сарадњу са запосленима ГГ и ДД, тако што је одбио да изврши примопредају службеног аутомобила, телефона и таблета, на коју је ова његова обавеза била неспорно утврђена како Решењем о удаљењу, тако и Процедуром. Такође, Запослени је описаним понашањем учинио повреду радије дисциплине из члана 179 став 3 тачка 1 Закона о раду, односно, одредбе 71.3.1 Колективног уговора. будући да је неоправдано одбио да изврши налог Послодавца да врати поверена средства рада службени аутомобил, телефон и таблет. Запослени је повредио и радну дисциплину из члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду, односно, одредбе 71.3.8. Колективног уговора, будући да није поштовао радну дисциплину прописану актом послодавца, и то: одредбом 74.1.8. Колективног уговора, будући да је на састанку од 25.4.2017. године изазвао вербални конфликт са другим запосленима Послодавца који су били присутни на поменутом састанку, одредбом 74.1.9. Колективног уговора, будући да је одбијањем да врати средства рада (службени аутомобил, телефон и таблет), те инцидентним понашањем у виду повишеног тона, непримерених изјава, као и упућивањем на непримерени телефонски разговор са адвокатом, исказао лоше понашање и безобзирност према другим запосленима код Послодавца, који су били присутни на састанку од 25.4.2017. године, због каквог понашања је чак и полиција морала да реагује, одредбом 74.1.17 Колективног уговора, будући да је одбијањем да врати службени аутомобил поступио супротно Процедуре и то: 1) одредби 5.6 став 1 Процедуре, одредби 5.6.3 Процедуре којом је прописано да у случају привременог удаљења запосленог са рада по било ком

од законом предвиђених основа, запослени који је уједно и корисник службеног возила треба да врати службено возило, са свом пратећом опремом, документацијом и кључевима, овлашћеном лицу компаније, одмах по његовом захтеву, без одлагања, а најкасније на дан уручена решења о привременом удаљењу са рада, одредбом 5.6 став 2 Процедуре, будући да је одбио да поступи по налогу овлашћеног лица за предају возила, одредбе 5.6.5. Процедуре, будући да је одбио, онемогућио, односно, отежао предају возила овлашћеним лицима Послодавца. Послодавац је утврдио да је Запослени описаним поступањем, својом кривицом, учинио повреде радних обавеза, као и да је учинио акте непоштовања радне дисциплине, цитиране у изреци Решења, што чини његово понашање таквим да не може да настави рад код туженог, тако да су се стекли услови за отказ Уговора о раду из члана 179 став 2 тачка 1, 2 и 5 и став 3 тачка 1 и 8 Закона о раду.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, из разлога што дана 29.12.2016. године није обишао објекте који су били планирани за тај дан, а о томе није известио свог непосредног руководиоца, као и из разлога, што је 25.4.2017. године, а након што му је у просторијама туженог уручено решење о удаљењу, одбио да преда аутомобил, телефон и таблет све до доласка полиције, а на захтев овлашћених лица туженог, тако што је одуговлачио и задржавао предмете у власништву туженог без иједног оправданог разлога, чиме је противно одредби 5.6 став 1 Процедуре о коришћењу службеног возила бр.710/К од 2.8.2016. године одбио да преда ствари у власништву туженог својим непосредним надређенима. Првостепени суд је мишљења да су наведена два разлога, па и сваки појединачно довољан за отказ уговора о раду тужиоца, па остале догађаје који су тужиоцу стављени на терет није посебно ценио, налазећи да је понашање тужиоца у образложењу два догађаја такво да не може да настави рад код туженог због непоштовања својих радних обавеза и правила понашања код туженог.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање и на исто правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 2. Закона о раду је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако злоупотреби положај и прекорачи овлашћења. Одредбом члана 180. став 1. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. истог члана, прописано је да је послодавац дужан да у упозорењу из става 1. овог члана наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Ставом 3. истог члана прописано је да у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Одредбом члана 191. став 1. Закона о раду, прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог одлучиће да запосленог врати на рад и да му исплати

накнаду штете и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Одредбом члана 184. Закона о раду прописано је да отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 1. и став. 2. и 3. овог закона послодавац може дати запосленом у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Чланом 73 КУ туженог прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то, између осталог: 73.1.1 Колективног уговора непоступање по упутствима Послодавац, а одредбом 73.1.4 Колективног уговора: непоступање у складу са одредбама уговора о раду, политиком Послодавца или његовим правилницим, одредбом 73.1.11 Колективног уговора: "неизвршавање радних обавеза или одбијање посла"; одредбом 73.1.19 Колективног уговора: "незаконито располагање средствима"; одредбом 73.1.20. Колективног уговора: "ометање једног или више Запослених у процесу рада којим се отежава или онемогућава извршене радних обавеза"; одредбом 73.1.24 Колективног уговора: "неуредно држање докумената, материјала, производа и средстава за рад": одредбом 73.1.31 Колективног уговора: "одбијање потребне сарадње са другим Запосленима, због личне нетрпељивости или других неоправданих разлога"; одредбом 73.1.33 Колективног уговора: "пропуштање радње којом се омета или немогућава процес рада или управљања", одредбом 74,1.8. Колективног уговора: "физички или вербални конфликти са другим запосленима и сарадницима, пословним партнерима руководством послодавца и свим лицима са којима запослени ступа у контакт обављајући своје радне обавезе": одредбом 74,1.9 Колективног уговора: "лоше понашање и безобзирност према другим Запосленима, сарадницима, пословним партнерима, руководству Послодавца и свим лицима са којима Запослени ступа у контакт обављајући своје радне обавезе, негативни утицај на друге Запослене, сарадницима, пословним партнерима, руководству Послодавца и свим лицима са којима Запослени ступа у контакт обављајући своје радне обавезе, као и самом Послодавцу и догађајима у Послодавцу, одредбом 74.1.13 Колективног уговора "непоштовање личне хигијене и неуредно одржавање опреме са којом ради": одредбом 74.1.17 Колективног уговора "било које друго понашање Запосленог које није у складу са Кодексом понашања запослених или другог акта који доноси Послодавац и са којим је Запослени упознат"

Поштујући наведене норме, а код утврђених чињеница у поступку пред првостепеним судом, да тужилац 29.12.2016. године као комерцијалиста код туженог није обишао објекте који су били планирани за тај дан на његовој рути, о чему није обавестио непосредног руководиоца, већ је о овоме непосредни руководиоца сазнао непосредним обиласком терена и закључио да тужилац у свом нечињењу који се огледа у томе да непосредног претпостављеног није обавестио о томе да није обишао наведене објекте, односно није реализовао план који му је одређен за тај дан, учинио повреду радне обавезе прописане чланом 73.1.4 Колективног уговора у складу са одредбом уговора о раду, и да је 25.4.2017. године, након што му је, у складу са решењем о удаљењу, непосредни претпостављени туженог тражио да врати аутомобил, таблет и телефон, тужилац то одбио, чиме је прекршио процедуре о коришћењу службеног

возила бр.710/К од 2.8.2016. године, то је првостепени суд правилно закључио да је тужилац скривљено учинио повреду радне обавезе која је основ за отказ уговора о раду, као и да је тужени на правилан начин спровео отказни поступак, те је у оспореном решењу о отказу навео начин, место и време извршења повреде радне обавезе, односно повреде кршења радне дисциплине које је тужиоцу ставио на терет.

Није од утицаја навод жалбе којим је указано да је у оспореном решењу о отказу тужени тужиоцу морао отказати и основни уговор, а не само анекс. Ово из разлога што је у наведеном анексу констатовано постојање уговора о раду, те да ова чињеница није од утицаја на законитост оспореног решења о отказу.

Несновани су наводи жалбе којим се указује да изрека оспореног решења о отказу не садржи место, време и начин извршења повреде радне обавезе односно непоштовања радне дисциплине које се стављају на терет тужиоцу. Ово из разлога што чињенични опис повреде радне обавезе, односно кршење радне дисциплине су садржани у образложењу оспореног решења, а што је довољно да би се оспорено решење о отказу могло сматрати образложеним.

Неосновано се жалбом туженог указује да је тужени “фингирао” постојање процедура о поступању запослених. Ово из разлога што су и у уговору о раду, и у колективном уговору, као и акту под називом Процедуре о коришћењу службеног возила јасно прописана правила и процедуре које је тужилац кршио, због чега му је и отказан уговор о раду.

Неосновано се жалбом указује да због обима посла тужилац није могао да обиђе све објекте на задатој рути. Ово из разлога што немогућност испуњавања норме, у конкретном случају, није разлог за отказ уговора о раду, већ непријављивање ове чињенице непосредном надређеном од стране тужиоца. Чињеница да је туженом могло бити познато кретање тужиоца путем електронских система праћења возила и рачунара не искључује обавезу тужиоца да извештава о свом кретању и обављеном послу непосредног руководиоца, како је прописано уговором о раду, односно колективним уговором код туженог.

Неосновано се жалбом указује да тужилац спорном приликом није хтео да преда аутомобил, мобилни телефон и таблет непосредном руководиоцу, јер се плашио, због чега је чекао полицију, јер је према наведеним процедурама тужилац то морао урадити на захтев непосредног руководиоца.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца о учињеној битној повреди поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, а образложење садржи потпуне и јасне разлоге о свим битним чињеницама, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Осталим наводима жалбе тужиоца такође се не доводе у питање правилност и законитост првостепене пресуде, с обзиром да су анализа саслушаних сведока и осталих доказа, насупротив жалбеним наводима, већ били предмет правилне оцене од стране првостепеног суда.

Како је првостепеном пресудом правилно одбијен захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу, правилан је закључак првостепеног суда да није остварен правни основ из члана 191 став 1 Закона о раду за враћање на рад тужиоца, због чега је првостепена одлука потврђена и у том делу.

Потврђено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је донето правилном применом одредби члана 153 став 1 и 154 Закона о парничном поступку, а жалба у овом делу не даје посебне разлоге.

Тужилац нема право на накнаду трошкова поступка по жалби, јер није успео у поступку по том правном леку.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић ,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**